

INDRUKKEN

HOOFDREDACTEUR
PRO-GOD-BEWEGING

We kennen allen helaas de Anti-God-beweging. Zeldzaam brutaal treden in onze dagen in andere landen de godloozen op, en verklaren, niet alleen tegen God te zijn, maar elke gedachte aan Hem te willen uitroeien.

Nu weten we wel, dat het niet nieuw is onder de menschen: God weg te denken en te doen alsof Hij niet bestaat. De Psalmen spreken over dwazen, die in hun harten zeggen, dat er geen God is, en ook over „Koningen” en „Vorsten,” met hun volken, die samen beraadslagen tegen den Heere en tegen Zijn Gezalfde: „Laat ons hunne banden verscheuren, en hunne touwen van ons werpen!” Dat „hunne” slaat op God en Zijn Christus. We weten óók, dat Hij, die in den hemel woont, vóórdat Hij deze menschen oordeelen zal in Zijn rechtmatigen toorn, lacht om zulke grootsprekers. Hij zal het immers voor Zijn Christus opnemen, en Hem al de volken tot een erfdeel geven! Maar al weten we dit alles, daarom behoeven wij, Christenen, nog niet stil te zitten. Calvijn heeft eens gezegd: „Als iemand mij zou aanvallen, zou mijn hand op hem aanvliegen.” Zoo moesten wij, Christenen, die met zooveel vreugde zeggen, dat God voor ons is, het voor onzen God opnemen.

Daarom, al is het woord Pro-God-beweging niet mooi, de gedachte is zoo juist. De jongemenschen, die „pro-God in hun vaandel schrijven, willen het luide verkondigen, dat zij voor God zijn. Onze dagen zijn dagen van scherpe scheiding. Ze roepen om beslissing.

Onlangs las ik over de Katholieke actie „pro-God. De graalmeisjes worden opgewekt, te werken en te getuigen voor God, omdat het ontzettende werkelijkheid is geworden, dat millioenen menschen zich organiseeren tegen God. We laten hier een gedeelte volgen van deze „voor-God”-actie.

Altijd waren er millioenen, die den waren God niet kenden.... Altijd waren er millioenen, die nooit van God hoorden.... Altijd waren er millioenen, die leefden, alsof er geen God bestond....

Maar dit geschiedt nu in onzen tijd: millioenen vereenigen zich bewust tegen Hem in „bonden van godloozen” (een „eere-naam!”) om heel de wereld te leeren, dat er geen God bestaat, dat de „idee-God” de ergste vijand is voor het geluk der menschheid.

In 1928 telde de „Bond der godloozen” in de Sovjet-republieken ongeveer 250.000 leden; begin 1930 reeds 600.000, en nu.... verscheidene millioenen! Óók zijn onder hen honderdduizenden jonge meisjes, die bewust strijden tegen God.

Begin Februari werd te Moskou een wereldcongres van God-loozen gehouden. Een comité van dertig menschen heeft dit voorbereid, ruim een half jaar lang. 1600 afgevaardigden kwamen samen uit 46 landen. Hoofddoel: wereld-propaganda tegen den godsdienst. Vooral onder de jeugd.

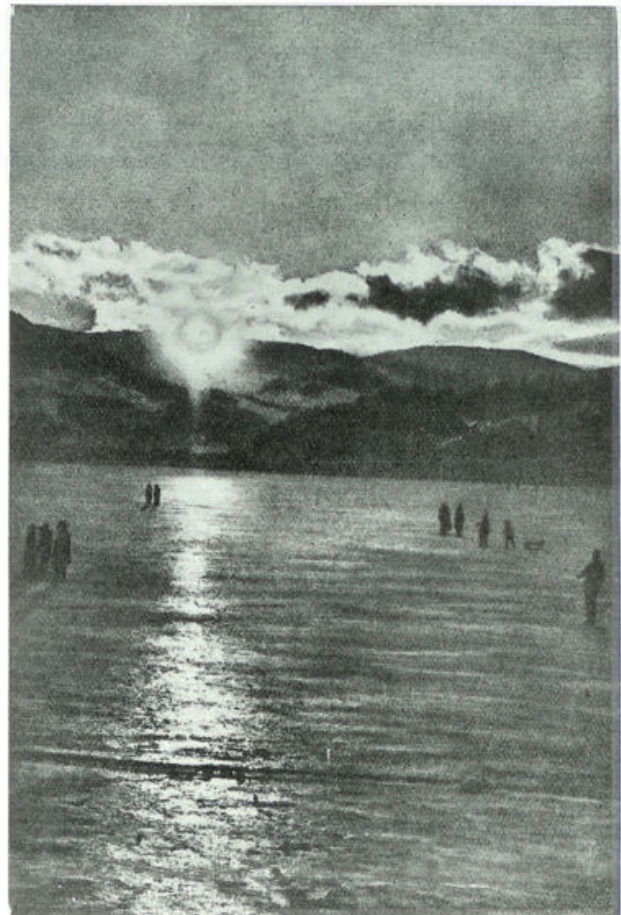
En wat geschiedt nu daartegen door de Christenen? Wat wordt door hen gedaan om de godloozen door liefde voor God te winnen? Waar zijn hun woorden en daden voor God? Wat voor kracht gaat er uit van de achthonderd millioen, die zich Christenen noemen; of van de tientallen millioenen, die waarlijk Christenen zijn? Vooral als we dat laatste vragen, wachten we beschaamd op een antwoord; want dat antwoord moet teleurstellend zijn. Er is zooveel lauwheid, en zoo weinig beslistheid onder ons. Waar is ons aanhoudend gebed voor de god-loozen? Waar onze naastenliefde? Waar onze eerbied voor God, en arbeid voor Hem?

Voor God dan — niet alleen in voorspoed, maar juist ook in tegenspoed! Want God is een liefhebbend Vader, die ons opvoedt onder lijden, ons invoerende in een eeuwig verblijden.

Voor God — al beschimpt men ons. We getuigen als één man, dat we den God liefhebben, Dien de god-loozen verachten. Want alle ellende is eigen schuld van ons, menschen; door de zonde. En al het goede komt van God, Die goed is en goeddoende!

Voor God met vuur en geestdrift en jeugdige kracht; met al de liefde van ons hart!

Laten we Hem dienen met vreeze — zooals we worden opgewekt in denzelfden psalm, waar de goddelooze taal van de volken tegen God en Zijn Gezalfde wordt vermeld. (Psalm 2.) Laten we ons in Hem verheugen. Want „welgelukzalig (echt gelukkig) zijn allen, die op Hem vertrouwen.”

Avondstemming op het bevroren Titimeer in het Zwarte Woud.

VERBUM ABSCONDITUM

Job 4 : 12

Een woord is heimelijk tot mij gebracht:
Dat ik niet klagen mag,
Dat ik niet vragen mag,
Zalig is wie in ootmoed Hem verwacht.

In geduld en lijden is zaligheid.
In de woestijnen
Lang te verkwijnen,
Maakt 't lichaam zwak, maar 't hart voor Hem bereid.

Ik weet: achter de schroeiende winden
Schuilt mijn Beminde.
Ik zal Hem vinden
Hoe zand en zon mijn oogen verblinden.

Na de donkere nacht komt het lichten,
Na hitte koelte,
Na koelte zoelte,
Na mijn nederbukken Zijn oprichten.

WILLEM DE MERODE

KLEINE HAMERS

Wanneer menschen op het punt staan, eenig onrecht te begaan of goed te keuren, komt het niet zelden voor, dat zij medelijden toonen jegens hun slachtoffer, en dat zij meenen daarmee heel deugdzaam en zedelijk te handelen en vër te staan boven hen, die heelemaal geen medelijden toonen. Dit is een soort van verheffing van het geloof boven de werken, waarmee men zich bijzonder op zijn gemak voelt. DICKENS